

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 stycznia 2016 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. odmówił K. M. (1) prawa do emerytury wojskowej. W uzasadnieniu wskazano, że zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin emerytura przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, który w dniu zwolnienia z tej służby posiada 15 lat służby wojskowej w Wojsku Polskim w okresie po dniu 1 listopada 1918 r., a w razie zwolnienia na jego prośbę – jeżeli posiada 15 lat zawodowej służby wojskowej w Wojsku Polskim. Z dokumentacji załączonej przez wnioskodawcę wynika, że K. M. (1) służył w Wojsku Polskim w okresie od 1 października 1968 r. do 2 maja 1984 r. przy czym zawodową służbę wojskową ubezpieczony pełnił w okresie od 30 sierpnia 1970 r. do 2 maja 1984 r. to jest przez 13 lat, 8 miesięcy i 3 dni. Z zawodowej służby wojskowej wnioskodawca został zwolniony na własną prośbę to jest na podstawie art. 49 i 51 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 1970 r. nr 134 z późn. zm.). W związku z powyższym wojskowy organ rentowy wskazał, że na podstawie art. 7 ust. 1 w/w ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu zwolnienia ubezpieczonego ze służby K. M. (1) nie spełnił warunków niezbędnych do uzyskania prawa do emerytury wojskowej zatem, zgodnie z art. 56 ustawy z 1993 r. ubezpieczony nie nabywa również prawa do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie obecnie obowiązujących przepisów ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin.

/decyzja – k. 24 akt (...)/

Odwołanie od w/w decyzji w dniu 7 marca 2016 r. złożył K. M. (2) i wniósł o przyznanie emerytury wojskowej. W uzasadnieniu podał, że służbę wojskową w wojsku rozpoczął w 1968 r. w Podoficerskiej Szkole Zawodowej w E.. Służbę zakończył w 1984 r. Dodał, że szkoła zawodowa w E. była zaliczana do służby zawodowej jako jedyna szkoła podoficerska w Polsce.

/odwołanie – k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 1 kwietnia 2016 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazał argumenty tożsame z przytoczonymi w uzasadnieniu skarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 3/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca K. M. (1) urodził się (...), posiada stopień wojskowy sierżanta.

/bezsporne/

K. M. (1) odbywał czynną służbę wojskową w okresie od 1 października 1968 r. do 2 maja 1984 r., w tym:

- od 1 października 1968 r. do 29 sierpnia 1970 r. – jako kandydat na żołnierza zawodowego,

- od 30 sierpnia 1970 r. do 2 maja 1984 r. – pełnił zawodową służbę wojskową.

/zaświadczenie – k. 21 akt (...)/

Ubezpieczony zrezygnował z zawodowej służby wojskowej na własną prośbę.

/odpis wyciągu rozkazu personalnego – k. 22 akt (...)/

W dniu 16 grudnia 2015 r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie uprawnień do emerytury wojskowej.

/wniosek – k. 2 – 3 akt (...)/

Decyzją z dnia 25 stycznia 2016 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. odmówił K. M. (1) prawa do emerytury wojskowej.

/decyzja – k. 24 akt (...)/

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego w oparciu o wyżej przytoczone dokumenty z akt (...) i akt sprawy, uznając je za wiarygodne.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy K. M. (1) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego, Wojskowe Biuro Emerytalne wydało prawidłową decyzję, znajdującą oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym oraz w przepisach prawa.

Istota sprawy niniejszej sprowadza się do zagadnienia czy K. M. (1) spełnia prawo do przyznania mu emerytury wojskowej.

Zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 ustawy z 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U. z 1983 r. Nr 29 poz. 139 ze zm.), emerytura przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, który w dniu zwolnienia z tej służby posiada 15 lat służby wojskowej w Wojsku Polskim, a w razie zwolnienia na jego prośbę - jeżeli posiada 15 lat zawodowej służby wojskowej w Wojsku Polskim.

W myśl ust. 2 art. 7, w razie zwolnienia żołnierza z zawodowej służby wojskowej wskutek skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności (w tym również na karę aresztu wojskowego) albo w wskutek ukarania karą dyscyplinarną usunięcia z zawodowej służby wojskowej - emerytura przysługuje, jeżeli posiada on 20 lat zawodowej służby wojskowej w Wojsku Polskim.

Stosownie do treści ust. 3 w/w art. 7, za służbę w Wojsku Polskim uważa się również służbę w polskich formacjach wojskowych za granicą w czasie od dnia 1.9.1939 r.

Zaś zgodnie z treścią ust. 4 art. 7, na równi ze służbą w Wojsku Polskim traktuje się przypadające w czasie od dnia 1.9.1939 r. okresy:

- działalności w ruchu oporu, z wyłączeniem tajnego nauczania,
- służby w Armii Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i w innych armiach sojusznicznych,
- pobytu w niewoli lub obozach dla internowanych żołnierzy.

W ówczesnym stanie prawnym - żołnierz zwolniony ze służby na własną prośbę musiał legitymować się **15 letnim okresem zawodowej służby wojskowej, bez wliczania służby w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego.**

Co oznacza, że okresu od 1 października 1968 r. do 29 sierpnia 1970 r. tj. gdy wnioskodawca był kandydatem na żołnierza zawodowego, nie możemy zaliczyć do 15 lat stażu niezbędnego do nabycia uprawnień do emerytury wojskowej.

Do stażu możemy wnioskodawcy zaliczyć tylko okres służby zawodowej od 30 sierpnia 1970 r. do 2 maja 1984 r. tj. 13 lat, 8 miesięcy i 3 dni.

Wobec tego, że wnioskodawca nie pełnił zawodowej służby wojskowej przez co najmniej 15 lat nie nabył on prawa do zaopatrzenia emerytalnego także pod rządami obecnie obowiązującej ustawy.

W świetle obecnie obowiązujących przepisów ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r., poz. 666) - art. 56 wynika, że żołnierze zwolnieni ze służby przed dniem wejścia w życie ustawy, którym na podstawie dotychczasowych przepisów prawo do zaopatrzenia emerytalnego nie przysługiwało prawa tego nie nabywają również na podstawie niniejszej ustawy.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu Okręgowego odwołanie wnioskodawcy nie mogło zostać uwzględnione.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

K.K.-W.